

KONINKRIJK BELGIE.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 31 mei 1991 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende de erkenning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's", heeft op 7 juni 1991 het volgend advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP.

Het ontwerp streeft een driedubbel doel na.

Het strekt er in de eerste plaats toe de wetgeving in verband met de kabelradio- en de kabeltelevisienetten aan te passen aan de rechtspraak van het Arbitragehof (1), luidens welke de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake "de radio-omroep en de televisie" ook de bevoegdheid omvat om, met inachtneming van de nationale technische normen, de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-omroep en de frequenties toe te wijzen (artikelen 3, 4 en 5 van het ontwerp).

Het ontwerp bevat ook een aantal bepalingen waarmee de Vlaamse Executieve wil tegemoet komen aan de opmerkingen die de Commissie van de Europese Gemeenschappen, in een op grond van artikel 169 van het E.E.G.-Verdrag op 13 februari 1991 uitgebracht advies, heeft geformuleerd met betrekking tot het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen (artikelen 6 en 18 van het ontwerp).

Ten slotte beoogt het ontwerp ook nog de omzetting in het interne recht van de Vlaamse Gemeenschap te voltooien

(1) Arresten nrs. 7/90 van 25 januari 1990 en 1/91 van 7 februari 1991.

(2) van de richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisie-omroep-activiteiten, meer bepaald de omzetting van de hoofdstukken III, V en VI van die richtlijn (hoofdstukken IV, V en VI van het ontwerp).

Het ontwerp bevat verder een reeks definities (artikel 2), strafbepalingen (artikelen 16 en 17), opheffings- en slotbepalingen (artikelen 18 en 19) en artikelen waarmee men de geldende wetgeving wil verfijnen (onder meer de artikelen 5, 6, 8 en 9).

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Omtrent de principiële bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap om een decreet houdende de erkenning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten en betreffende de bevordering van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's aan te nemen, kan er geen twijfel bestaan. Artikel 4, 6E, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wijst "de radio-omroep en de

(2) De richtlijn 89/552/EEG werd reeds ten dele omgezet door het decreet tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie (aangenomen door de Vlaamse Raad op 30 mei 1991, maar nog niet bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad). Aan de richtlijn zal uiterlijk op 3 oktober 1991 volledig moeten zijn voldaan (zie artikel 25, lid 1).

.../...

televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale Regering uitgezonderd" immers aan als een culturele aangelegenheid, waarvoor de Gemeenschapsraden krachtens artikel 59bis, § 2, 1E, van de Grondwet bevoegd zijn.

Uit diverse adviezen van de Raad van State blijkt dat de kabelnetten in beginsel begrepen zijn in de notie radio-omroep en televisie (adviezen L. 15.539/2 en L. 15.549/2 van 5 september 1983, Doc. C.C.F., 1982-1983, nr. 108/2).

2. In tegenstelling met wat tot voor kort vrij algemeen werd aangenomen, is uit twee recente arresten van het Arbitragehof (nrs. 7/90 van 25 januari 1990 en 1/91 van 7 februari 1991) gebleken dat, in beginsel, ook de technische aspecten van de radio-omroep en de televisie zaak zijn van de Gemeenschappen.

In het arrest nr. 1/91 van 7 februari 1991 heeft het Hof het volgende gesteld :

"De voormelde bepalingen hebben de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de Gemeenschappen overgeheveld, behoudens de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzondering.

Niettemin, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, moet de nationale overheid instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische golven.

.../...

Deze opdracht omvat de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie - zoals hierboven is vastgesteld - de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-omroep en de frequenties toe te wijzen. De Gemeenschappen kunnen alle technische normen, ook de nationale, toepassen bij de uitoefening van hun vergunnings- of erkenningsbevoegdheid".

De bevoegdheid inzake kabelnetten zou - binnen de grenzen geschetst door het Arbitragehof - alleen aan beperkingen onderhevig zijn in de mate dat de kabelnetten een beroep moeten doen op de transmissie van signalen via de ether, dit wil zeggen door middel van radio-elektrische golven.

In het voorliggend ontwerp komen evenwel geen bepalingen voor die betrekking hebben op het doorgeven van radio-elektrische golven ten behoeve van de kabelnetten, zodat de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap op dat punt hier niet moet worden onderzocht.

De conclusie luidt bijgevolg dat het ontwerp, wat de bevoegdheid over de kabelnetten betreft, binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap blijft.

.../...

3. De vraag dient echter te worden gesteld of het ontwerp geen aanvulling behoeft, wat de technische aspecten van de kabelnetten betreft.

Voortbouwend op de hiervoren aangehaalde rechtspraak van het Arbitragehof heeft de Vlaamse Executieve een aantal bepalingen die in de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie opgenomen zijn, in het ontwerp overgenomen. Een aantal andere bepalingen van die wet die volgens dezelfde rechtspraak ook tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen lijken te behoren - bijvoorbeeld de artikelen 8, § 1, 9, 10 en 11 - worden daarentegen niet opgenomen.

Die laatste manier van handelen wordt in de memorie van toelichting (algemeen gedeelte) verantwoord met de stelling dat de bepalingen van hoofdstuk II van de wet van 6 februari 1987 in de Vlaamse Gemeenschap van toepassing blijven voor zover zij niet in strijd zijn met de bepalingen van het thans ontworpen decreet.

Dat standpunt kan niet worden bijgetreden.

Bij de inwerkingtreding op 1 oktober 1980 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 - met andere woorden op het ogenblik dat, zoals nu uit de rechtspraak van het Arbitragehof blijkt, de Gemeenschappen ook wat de technische aspecten van de radio-omroep en de televisie betreft de principieel bevoegde overheid zijn geworden - bood artikel 13 van de wet van

.../...

26 januari 1960 betreffende de taksen op de toestellen voor het ontvangen van radio-omroepuitzendingen, gewijzigd bij de wet van 7 augustus 1961, rechtsgrond voor de kabelreglementering. Die bepaling luidde als volgt :

"Het is verboden zonder vergunning van de Minister of de Ministers door de Koning aangeduid, een net aan te leggen of te exploiteren voor de distributie van radio-omroepuitzendingen in woningen van derden. Dit geldt tevens voor de hotelinrichtingen, ziekenhuizen, klinieken of asielen, ten aanzien van de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in kamers die ter beschikking worden gesteld van klanten, zieken of verpleegden. De Koning bepaalt het begrip : net voor distributie van radio-omroepuitzendingen. Hij stelt de voorwaarden vast die aan de vergunningen tot aanleg of exploitatie van dergelijk net verbonden zijn, alsmede het bedrag van de ten laste van de verdeler of de houder van de met het net verbonden toestellen te heffen taks. De taks per aangesloten woning of kamer mag niet meer bedragen dan die welke door deze wet, voor de toestellen voor de ontvangst van gelijkaardige uitzendingen, vastgesteld is".

Op grond van het genoemde artikel 13 van de wet van 26 januari 1960 werd het koninklijk besluit van 24 december 1966 betreffende de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden vastgesteld (3).

De voornoemde wet van 6 februari 1987 heeft de wetgeving inzake de kabelnetten hervormd. De bepalingen die

(3) Het koninklijk besluit van 3 augustus 1987 betreffende het kijk- en luistergeld heeft een aantal bepalingen van het koninklijk besluit van 24 december 1966 opgeheven.

daarop betrekking hebben, namelijk die van hoofdstuk II, zijn echter nog niet in werking gesteld (artikel 26 van de wet van 6 februari 1987) zodat het koninklijk besluit van 24 december 1966 tijdelijk van toepassing was gebleven.

De rechtsgrond voor het koninklijk besluit van 24 december 1966, namelijk artikel 13 van de wet van 26 januari 1960, werd inmiddels echter opgeheven door artikel 30 van de wet van 13 juli 1987 betreffende het kijk- en luistergeld, zodat ook het uitvoeringsbesluit als impliciet opgeheven moet worden beschouwd.

Uit wat voorafgaat volgt dat er inzake de technische aspecten van de kabelnetten op dit ogenblik een rechtsvacuum bestaat, dat wat de Vlaamse Gemeenschap betreft - en in zoverre daarbij de volgens de rechtspraak van het Arbitragehof nog aan de nationale overheid toekomende bevoegdheden worden in acht genomen - door de Vlaamse Raad zal moeten worden opgevuld.

De Vlaamse Executieve zal bijgevolg moeten nagaan of het ontwerp op dit punt niet moet worden aangevuld, onder meer met technische bepalingen of machtigingen om die vast te stellen.

4. De Commissie van de Europese Gemeenschappen is, in een met redenen omkleed advies dat werd uitgebracht op grond van artikel 169 van het E.E.G.-Verdrag, tot de conclusie gekomen :

"dat het Koninkrijk België wat betreft de wetgeving van toepassing in de Vlaamse Gemeenschap,

.../...

- door het doorgeven op een distributienet van televisieprogramma's van omroepen van andere Lid-Staten te verbieden als de uitzending niet gebeurt in de taal of één der talen van de Lid-Staat waar de omroep gevestigd is,
- door het doorgeven op een distributienet van televisieprogramma's van niet-openbare omroepen van andere Lid-Staten aan een voorafgaande toestemming te onderwerpen, waaraan voorwaarden kunnen verbonden worden,
- door eenenvijftig ten honderd van het kapitaal van de niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap voor te behouden voor de uitgevers van Nederlandstalige dag- en weekbladen waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad,
- door een discriminatoire definitie te geven van de eigen culturele produkties die een verplicht aandeel van de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen moeten uitmaken,

de verplichtingen niet is nagekomen die voor hem voortvloeien uit de artikelen 52, 59, 60 en 221 E.E.G.-Verdrag".

Aan drie van de vier opmerkingen van de Commissie geeft het ontwerp gevolg door de desbetreffende voorschriften zonder meer op te heffen.

Wat het verbod betreft om televisieprogramma's van andere Lid-Staten door te geven die niet worden uitgezonden in de taal of in één der talen van de Lid-Staat waar de omroep gevestigd is, tracht de Executieve aan de bezwaren van de Commissie tegemoet te komen door, enerzijds, alleen nog te eisen dat de uitzendingen "onder meer" in de taal of in één der talen van de betrokken Lid-Staat zouden gebeuren en, anderzijds,

.../...

dezelfde verplichting ook in te voeren voor de omroepen die vanuit de Vlaamse Gemeenschap uitzenden (artikel 6, §§ 1 en 2).

Luidens de memorie van toelichting betekent "onder meer" een redelijk deel. Bovendien kan de Executieve op grond van artikel 7 van het ontwerp uitzonderingen toestaan.

De vraag is echter of met die maatregelen wel voldoende aan de bezwaren van de Commissie wordt tegemoet gekomen.

Zoals de Commissie er de aandacht op vestigt is de gewraakte maatregel strijdig met het vrij verrichten van diensten, niet alleen wegens de verkapte discriminatie die hij inhoudt door het weren van programma's die niet in het Nederlands worden uitgezonden, maar ook omdat hij is ingegeven door doelstellingen van economische aard, namelijk de bescherming van de Vlaamse omroepverenigingen tegen de concurrentie van buitenlandse omroeporganisaties.

Uit het samenlezen van de artikelen 66 en 56 van het E.E.G.-Verdrag blijkt wel dat ook inzake het verrichten van diensten bijzondere regelingen voor vreemdelingen kunnen worden vastgesteld onder meer uit hoofde van de openbare orde. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in zijn arrest van 26 april 1988, zaak 352/85, Bond van Adverteerders, echter geoordeeld dat doelstellingen van economische aard geen redenen van openbare orde in de zin van artikel 56 van het E.E.G.-Verdrag kunnen vormen.

De Commissie betwist weliswaar niet het recht van iedere Lid-Staat om niet-economische doelstellingen van

.../...

algemeen belang na te streven, zoals de verdediging van taal en cultuur en van het pluralisme in de pers. Het moet dan echter om maatregelen gaan die noodzakelijk lijken en die in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

In casu is de Commissie van oordeel dat het absoluut verbod om televisieprogramma's uit andere Lid-Staten op de kabelnetten door te geven wanneer deze niet uitgezonden worden in de taal of in één van de talen van de betrokken Lid-Staat, duidelijk veel verder gaat dan wat desgevallend omwille van het algemeen belang noodzakelijk kan blijken. De Commissie schrijft dat zij niet inziet hoe de doorgifte van deze programma's de doelstellingen van het cultuurbeleid in gevaar zou kunnen brengen.

Dezelfde bezwaren kunnen blijkbaar ook worden ingebracht tegen de thans voorgestelde afgezwakte voorwaarde "voor zover de uitzendingen onder meer (lees : voor een redelijk deel) gebeuren in de taal of in één van de talen van dat land".

De onderliggende reden voor deze bepaling lijkt immers nog steeds grotendeels economisch te zijn; voor zover het algemeen belang (cultuurbeleid) wordt ingeroepen, valt bovendien niet in te zien hoe en in welke mate de doorgifte van programma's in een andere taal dan die van de Lid-Staat waar de omroep gevestigd is het cultuurbeleid van de Vlaamse Gemeenschap in gevaar zou kunnen brengen, zodat de maatregel ook onevenredig is met het nagestreefde doel.

De conclusie uit wat voorafgaat is, dat ook de afgezwakte regeling inzake de taal van de uitzendingen niet

.../...

bestaanbaar lijkt met het door het E.E.G.-Verdrag gewaarborgde vrije verkeer van diensten.

5. In de memorie van toelichting geeft de Executieve haar voornemen te kennen om, na de aanneming van het onderhavig ontwerp door de Vlaamse Raad, aan de Raad van State opdracht te geven om, met toepassing van de wet van 13 juni 1961 betreffende de coördinatie en de codificatie van wetten, het geheel van de mediawetgeving te coördineren.

De Raad van State moet er evenwel de aandacht op vestigen dat, gelet op de complexiteit van de mediawetgeving, de wet van 13 juni 1961 te weinig mogelijkheden biedt om die wetgeving op een efficiënte wijze te coördineren.

Het verdient aanbeveling in het thans voorgelegde ontwerp een bepaling op te nemen waarbij aan de Executieve een machtiging tot coördinatie zou worden verleend waarbij het haar onder meer zou toegestaan zijn de structuur en de terminologie van de betrokken wetgeving aan te passen en de teksten ervan onderling beter op elkaar af te stemmen.

Dat coördinatiebesluit zou uiteraard, zoals elk reglementair besluit, aan de afdeling wetgeving voor advies moeten worden voorgelegd.

Rekening houdend met de belangrijkheid van de opdracht die aan de Executieve zou worden gegeven, zou ook kunnen worden bepaald dat die coördinatie bij decreet zal moeten worden bekrachtigd.

.../...

ONDERZOEK VAN DE TEKST.Hoofdstuk I.Artikel 2.

1. De in 4E opgenomen definitie van "radio-omroepdienst" werd overgenomen uit artikel 2, 15E, van het decreet tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie (4). De term dekt ook televisieuitzendingen omdat deze ook met radiogolven worden uitgezonden. Zulks neemt echter niet weg dat de term verwarringscheppend is.

(4) Dit decreet werd op 30 mei 1991 aangenomen door de Vlaamse Raad, maar werd nog niet bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

2. In de definitie "7E kabelmaatschappij" is sprake van "de persoon die ... exploiteert", wat zowel op een fysieke als op een rechtspersoon kan slaan. Luidens artikel 5, § 1, kan een erkenning evenwel enkel worden verleend aan rechtspersonen. Het ware derhalve beter in 7E te schrijven : "de exploitant van een kabelradio- of kabeltelevisienet".

3. In punt 4) van 10E leze men "coproductenten uit (niet : met) de Gemeenschap".

4. De in 11E opgenomen definitie is zo evident dat ze overbodig is.

Hoofdstuk II.

Artikel 3.

1. Luidens deze bepaling mag niemand een kabelradio-of een kabeltelevisienet aanleggen of exploiteren zonder daartoe "onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet" door de Vlaamse Executieve te zijn erkend.

Hierbij moet worden opgemerkt dat het decreet vrijwel geen voorwaarden oplegt en het ook de Executieve niet machtigt om bijkomende voorwaarden op te leggen. Zowel wat de technische (zie de tweede algemene opmerking) als de inhoudelijke voorwaarden betreft, lijkt het ontwerp derhalve te moeten worden aangevuld.

.../...

2. Het verdient tevens aanbeveling in het decreet zelf de voorwaarden op te nemen waaronder de erkenning kan worden ingetrokken of geschorst in geval van inbreuk op de bepalingen van dit decreet of van de uitvoeringsbepalingen ervan en ook de desbetreffende procedure te regelen.

Artikel 4.

1. Deze bepaling stelt het oprichten van een collectieve antenne ten behoeve van houders van ontvangtoestellen verblijvende in kamers of appartementen van een zelfde gebouw slechts vrij van de verplichting om een erkenning zoals bedoeld in artikel 3 te hebben, voor zover het aantal kamers of appartementen vijftig niet overschrijdt.

Dit betekent dat inrichtingen (zoals bijvoorbeeld ziekenhuizen, tehuizen voor bejaarden) die meer dan vijftig kamers of appartementen tellen, voortaan ofwel onder meer aan de voorwaarden van artikel 6 zullen moeten voldoen (wat technisch grote eisen kan stellen), ofwel de aansluiting op een kabelnet zullen moeten aanvragen. Het ontbreken van een overgangsregeling betekent ook dat die inrichtingen in afwachting van het realiseren van één van die beide oplossingen geen programma's meer zullen mogen doorsturen vanaf het ogenblik dat het decreet in werking treedt. De vraag rijst of dit alles wel met de bedoelingen van de Executieve overeenstemt.

.../...

Een gelijkaardige opmerking geldt ook voor gegroepeerde woningen die op een collectieve antenne zijn aangesloten.

2. Ter wille van het parallellisme met artikel 3, schrijve men in de inleidende zin : "de oprichting en de exploitatie van een collectieve antenne".

Artikel 5.

1. Krachtens artikel 59bis, § 4, eerste lid, van de Grondwet zijn de Gemeenschappen inzake de culturele aangelegenheden bevoegd in het Nederlandse respectievelijk het Franse taalgebied alsmede voor de instellingen gevestigd in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens hun activiteiten, moeten worden beschouwd uitsluitend tot de ene of de andere Gemeenschap te behoren.

Het hoeft geen betoog dat op het grondgebied van Brussel-Hoofdstad geen enkel kabelnet aan de voorwaarden van artikel 59bis, § 4, eerste lid, van de Grondwet voldoet, met het gevolg dat ter zake de nationale overheid bevoegd is gebleven.

Het lijdt echter evenmin twijfel dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om het aanleggen en exploiteren van kabelnetten op haar grondgebied te regelen, ongeacht of de maatschappelijke of de bedrijfszetel van de betrokken maatschappij eveneens in dat gebied gevestigd is of niet.

.../...

Betrokken op de kabelmaatschappijen waarvan de maatschappelijke zetel of de bedrijfszetel in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, betekent dit dat die maatschappijen aan het decreet zullen onderworpen zijn in de mate dat hun net in het Nederlandse taalgebied gelegen is.

2. Het is overbodig in paragraaf 4 te bepalen dat het om een "schriftelijke" goedkeuring moet gaan.

Artikel 6.

1. Het is niet duidelijk wat in de inleidende zin van paragraaf 1 onder de woorden "in dwingende volgorde" moet worden verstaan.

Indien het de bedoeling is dat de kabelmaatschappijen in bepaalde omstandigheden niet verplicht zijn alle in paragraaf 1 bedoelde programma's door te geven, dient in een afzonderlijk lid nader te worden bepaald wanneer en in welke mate de maatschappijen van de door artikel 6, § 1, opgelegde verplichting zijn ontslagen.

2. In 1E, 4E en 5E van paragraaf 1 schrijve men "radio- en televisieprogramma's" in plaats van "klank- en televisieprogramma's". Dezelfde opmerking geldt ook voor 2E, 3E en 4E van paragraaf 2.

.../...

3. In de inleidende zin van paragraaf 2 schrijve men :
"op haar (niet : zijn) kabelradio- of kabeltelevisienet".

4. Luidens 3E van paragraaf 2 mogen de kabelmaatschappijen, onverminderd het bepaalde in paragraaf 1, klank- en televisieprogramma's doorgeven van niet-openbare radio-omroepdiensten van de Franstalige (lees : Franse) en de Duitstalige Gemeenschap voor zover de Vlaamse Executieve vaststelt dat alle kabelmaatschappijen van die Gemeenschap de toestemming hebben om, "zonder dat deze Gemeenschap hieraan bijkomende voorwaarden verbindt", evenveel klank- en televisieprogramma's van de niet-openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap door te geven.

Daargelaten de vraag in hoeverre het in ons land, krachtens artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, geldende vrije verkeer van diensten aan de Franse en de Duitstalige Gemeenschap de mogelijkheid biedt om "bijkomende voorwaarden" zoals hiervoren bedoeld op te leggen, lijkt datzelfde beginsel van vrij verkeer van diensten in ieder geval aan de Vlaamse Gemeenschap het recht te ontzeggen om op grond van dergelijke "bijkomende voorwaarden" het doorgeven van een programma te verbieden. De desbetreffende zinsnede dient derhalve te worden geschrapt.

5. Teneinde er duidelijker van te doen blijken dat de categorieën 3E en 4E elkaar niet overlappen, ware het wenselijk in 4E te schrijven : "de regering van een andere E.E.G.-Lid-Staat dan België".

.../...

Artikel 8.

De verplichting om in het verslag de verdeelde programma's te vermelden is overbodig, gelet op het bepaalde in artikel 5, § 2.

Hoofdstuk III.

Waar in artikel 9 sprake is van "andere soorten van diensten" kunnen alleen maar radio- of televisieuitzendingen worden bedoeld die zich tot het publiek in het algemeen richten, ook al richten die uitzendingen zich soms slechts tot een beperkt publiek.

Mochten ook nog andere diensten worden bedoeld, dan zou het niet meer om "radio-omroep en televisie" in de zin van artikel 4, 6E, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 gaan, en zou de bepaling de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te buiten gaan.

Hoofdstuk IV.

1. De artikelen 10 tot 13 bevatten, ter uitvoering van de richtlijn 89/552/EEG, bepalingen die de bevordering van de verspreiding en produktie van televisieprogramma's beogen. Er wordt evenwel niet in een sanctie voorzien indien deze bepalingen niet worden nageleefd. De ontworpen regeling schiet, gelet op artikel 3.2. van de richtlijn, op dit punt dus te kort.

2. In artikel 11, § 1, schrijve men, in overeenstemming met de richtlijn, "zendtijd voor Europese produkties".

Hoofdstuk V.

1. Artikel 14, §§ 1 en 2, werden vrijwel woordelijk overgenomen uit artikel 22 van de richtlijn. Die bepalingen kunnen wegens de vage bewoordingen waarin ze zijn gesteld bezwaarlijk als een voldoende omzetting van de richtlijn in het interne recht worden beschouwd, gelet ook op de zware sanctie die artikel 14, § 3, op het overtreden ervan stelt.

2. De sanctieregeling vervat in artikel 14, § 3, sluit nauw aan bij het bepaalde in artikel 2, lid 2, van de richtlijn.

De Vlaamse Executieve zal bij het toepassen van die regeling niettemin uiterst voorzichtig dienen te werk te gaan, wil zij niet het gevaar lopen het recht van vrije meningsuiting - dat

.../...

zowel door artikel 14 van de Grondwet als door artikel 10 van het E.V.R.M. wordt gewaarborgd - te schenden.

Hoofdstuk VI.

De bepalingen van dit hoofdstuk - al zijn ook zij bedoeld als een uitvoering van de richtlijn - dienen uit het ontwerp te worden weggelaten, daar volgens de rechtspraak van het Arbitragehof het regelen van het recht van antwoord voor alle media tot de bevoegdheid van de Staat is blijven behoren (arrest nr. 14 van 28 mei 1991).

De bepalingen van de wet van 23 juni 1961 betreffende het recht tot antwoord, inzonderheid de bepalingen van hoofdstuk II over de audiovisuele middelen, zijn overigens zo ruim dat zij, bijvoorbeeld, ook op de lokale radio's en de niet-openbare televisieverenigingen toepassing kunnen vinden en een aanvulling van de bestaande wetgeving ter voldoening aan de richtlijn derhalve niet eens nodig lijkt.

Hoofdstuk VII.

1. De bepalingen van de artikelen 16 en 17 van het ontwerp voeren een zelfde maximumstraf (geldboete van 100.000 frank) in voor het illegaal exploiteren van een kabelnet, enerzijds, en voor het bezitten van een illegale decoder, anderzijds. De Vlaamse Executieve zal moeten nagaan of de strafbepalingen niet gedifferentieerd dienen te worden.

.../...

2. Bij artikel 16 rijst de vraag waarom alleen op het overtreden van de bepalingen van de hoofdstukken II en V straf wordt gesteld, en dus niet op het overtreden van de bepalingen van hoofdstuk IV.

3. De redactie van artikel 16 kan als volgt worden verbeterd :

"Art. 16. Onverminderd het bepaalde in de artikelen 3 en 14, § 3, worden overtredingen van de bepalingen van de hoofdstukken ... en van de uitvoeringsbesluiten ervan bestraft (niet : gestraft) met ...".

4. Artikel 17 redigere men beter als volgt :

"Met een geldboete van ... wordt gestraft hij die :

1E ...;

2E ...".

Hoofdstuk VIII.

Daar dit hoofdstuk slechts één artikel telt, ware het juister in het opschrift te schrijven : "Opheffingsbepaling".

.../...

Hoofdstuk IX.

Ter naleving van artikel 25, lid 1, van de richtlijn, zal er moeten worden voor gezorgd dat het ontworpen decreet uiterlijk op 3 oktober 1991 in werking zal zijn getreden.

De kamer was samengesteld uit

de Heren : J. NIMMEGEERS, kamervoorzitter,

W. DEROOVER, staatsraden,
D. VERBIEST,

Mevrouw : F. LIEVENS, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur.
De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de
H. K. VERMASSEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.